

ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

NTINA ΚΙΤΣΟΥ

Η μαγική θάλασσα

Η μαγική θάλασσα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μαγική θάλασσα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ντίνα Κίτσου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ντίνα Κίτσου, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου:
Ade Groom/Monsoon/Photolibrary/Corbis/Apeiron photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2012

ISBN 978-960-496-623-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

NTINA ΚΙΤΣΟΥ

Η μαγική θάλασσα

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στον Μίλτο, που έβλεπε τα δάκρυά μου στο σκοτάδι...

«Έγινε την εποχή που έφτασε το ελληνικό καράβι», είπε [η γιαγιά]. «Ήταν ένα πλήρωμα με τρελούς που έκαναν ευτυχισμένες τις γυναίκες και δεν τις πλήρωναν με λεφτά αλλά με σφουγγάρια, σφουγγάρια ζωντανά που έπειτα περπατούσαν μέσα στα σπίτια, αναστενάζοντας σαν άρρωστοι στο νοσοκομείο, κι έκαναν τα παιδιά να κλαίνε για να τους πίνουν τα δάκρυα».

*Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες,
Η απίστευτη και θλιβερή ιστορία
της αθώας Ερέντιρα και
της άσπλαχνης γιαγιάς της*

σα χρόνια και αν περνούσαν, όσες φορές κι αν ξαναγεννιόταν, ο καπετάν Οδυσσέας Χρυσός του *Κορυσάρου του Αιγαίου* θα εξακολουθούσε να την αγαπάει όπως την αγάπησε την πρώτη στιγμή που την είδε να στέκεται στην προβλήτα του λιμανιού της Κορίνθου, εκείνο το αξέχαστο απόγευμα μιας Κυριακής του Σεπτέμβρη. Το θλιμμένο και εύθραυστο πλάσμα διέθετε μια σχεδόν υπερκόσμια ομορφιά, και του φάνηκε σχεδόν φυσιολογικό πως γύρω του φτερούγιζαν ξετρελαμένα περιστέρια και πεταλούδες της θάλασσας.

Αυτός, νικημένος απ' τη ζωή, νικημένος απ' όλες τις καταιγίδες και τους τυφώνες, πνιγμένος σε μια θάλασσα μοναξιάς όπου τίποτα δεν άρχιζε και τίποτα δεν τέλειωνε εδώ και αιώνες, σκέφτηκε την παγωμένη καρδιά του, την άδεια κουκέτα του, αρωματισμένη με τους χυμούς ενός μοναχικού ανθρώπου, κιτρινισμένη απ' την αδηφάγα πατίνα του χρόνου, τη γεμάτη σύντομους και βιαστικούς έρωτες, τις γελαστές και πολύχρωμες γυναίκες στα λιμάνια του κόσμου που τον είχαν αγαπήσει με όλη τους τη δύναμη με αντάλλαγμα ό,τι είχε ευχαρίστηση, και τό-

τε θυμήθηκε ό,τι είχε επιμελώς ξεχάσει· τις πεταλούδες στο χωριό του, τα χωράφια με τις κερασιές, τη μυρωδιά της γης μετά τη βροχή, τη γεύση απ' το χιόνι και την απαλότητα του μπαμπακιού. Εκείνη τη στιγμή, δυο φτερούγες αγγέλου τον ελευθέρωσαν απ' όλες του τις αμαρτίες, όσες τον είχαν βασανίσει κι όσες έμελλε να τον βασανίσουν ποτέ, άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό, κι ύστερα επέτρεψε στον εαυτό του να κλάψει για όλες τις απώλειες της ζωής του.

Θα την πλησίαζε ώρες αργότερα, μεθυσμένος απ' τη μυρωδιά του παιδικού κορμιού της, που θα τον ακολουθούσε από κείνη τη στιγμή και για πάντα στις τέσσερις γωνίες του ορίζοντα, στη στεριά και τη θάλασσα, κάθε μέρα και κάθε νύχτα, και τότε οι στιγμές θα του φαίνονταν αιώνες και οι αιώνες ένα αβάσταχτο φορτίο που θα κουβαλούσε μέσα του σαν έμβρυο, σαν ένα δεύτερο σώμα που ζητούσε ν' απελευθερωθεί· και από κείνη τη στιγμή και για πάντα ο καπετάνιος ήξερε ότι την αγαπούσε, και αν τον προκαλούσε κάποιος, θα έβαζε στοίχημα όλα του τα υπάρχοντα, τα τωρινά και τα μελλοντικά, ότι μια μέρα θα τον αγαπούσε κι αυτή.

Μέχρι να συμβεί, άρχισε να τη σκέφτεται όπως τη φαντάστηκε ότι μπορεί να είναι: κάποια αρκετά παιδί ώστε να είναι γυναίκα, και αρκετά γυναίκα ώστε να ανήκει σε όλους όσοι μπορούσαν να πληρώσουν τα χάρδια των χειλιών της και τη θέρμη των ματιών της. Άρχισε να τη σκέ-

φτεται τόσο πολύ, και τόσο έντονα, που έκλαψε σαν μωρό από την παράλογη ζήλια που προκαλούν οι αναμνήσεις του παρελθόντος σε μια ύστερη προοπτική, έκλαψε σαν άντρας που του κλέβουν το πιο πολύτιμο πράγμα που είχε ποτέ, έκλαψε μέχρι που δεν είχε πια δάκρυα να θυσιάσει στο βωμό της άσπλαχνης ομορφιάς της, έκλαψε σαν μεθυσμένος που θυμάται όσα δεν μπορεί να τον κάνει να ξεχάσει το ποτό, σαν φυλακισμένος που ονειρεύεται γυναίκες γυμνές σαν νεογέννητα, με χείλη φιλήδονα και δέρμα απαλό και λευκό σαν του χιονιού, έκλαψε από πόθο, μέχρι που στο τέλος δεν ήξερε πια γιατί έκλαιγε, γιατί δεν είχε κλάψει τόσον καιρό, γι' αυτό που του συνέβαινε, για όλα όσα του είχαν συμβεί και για όλα όσα θα του συνέβαιναν.

Αργότερα, πριν από το σούρουπο, αφού έδωσε εντολή να ανάψουν τα φώτα του карабиού, έκανε το τελευταίο απ' τα τρία μπάνια της ημέρας, έκρυψε τα τσιγάρα του στην αριστερή τσέπη της στολής, φόρεσε το πιο σκληρό του βλέμμα και βγήκε απ' το φρούριο της καμπίνας του, όπου έμενε κρυμμένος σαν ελεύθερος πολιορκημένος, κάθε φορά που άραζαν, από φόβο μήπως του τύχει αυτό που δεν έπρεπε.

Την πλησίασε σαν τυφλός, με τα μάτια κλειστά, οδηγούμενος απ' την τρομερή μυρωδιά της από καμένη βανίλια και γιασεμί. Από κοντά τού φάνηκε σχεδόν διάφανη, με το γαλάζιο της φόρεμα που ανέμιζε στις ριπές του αέρα, τα βραχιόλια με τις χάντρες που κουδούνιζαν χαρούμενα σε κάθε κίνηση των χεριών της, και τα δαχτυλίδια

των μαύρων μαλλιών της που έκαναν κύκλους γύρω απ' το πρόσωπό της. Τα μάτια της είχαν ένα δικό τους αποκλειστικό χρώμα. Τα βρήκε πιο γαλάζια απ' τη θάλασσα, πιο πράσινα απ' τις ζούγκλες των Τροπικών, πιο λυπημένα από τσιγγάνας και πιο χαρούμενα από οποιασδήποτε γυναίκας που είχε ποτέ συναντήσει. *Είναι υπερφυσικό πλάσμα*, σκέφτηκε σκανδαλισμένος. Εκείνη ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει, μέχρι που της έκαναν εντύπωση οι μεταλλικές λάμψεις των κουμπιών της στολής του.

«Μου κρύβεις τον ήλιο», του είπε θυμωμένη. «Κανείς δεν έχει δικαίωμα να στερεί τον ήλιο από έναν άνθρωπο».

Ο Οδυσσέας αναστέναξε ηττημένος. «Δεν έχω κανένα δικαίωμα πάνω σου, αλλά πάντα θα ελπίζω ότι μπορεί να μου τα παραχωρήσεις όλα».

Τότε η γυναίκα άφησε τα περιστέρια που τάζε και τον κοίταξε στα μάτια. «Δεν έχω όρεξη απόψε», του είπε. «Παρακάτω θα βρεις αυτό που θες».

«Δεν ξέρω τι είναι αυτό», της αποκάλυψε δυστυχισμένος, «αλλά λένε ότι η όρεξη έρχεται τρώγοντας».

Εκείνη συνέχισε να μурμουρίζει στα περιστέρια. «Δε μου κάνεις», πέταξε, «έχεις πολλή δυστυχία μέσα σου».

Ο Οδυσσέας τρόμαξε με την απλότητα της αποκάλυψης. «Αν κοιτούσες καλύτερα, θα έβλεπες ότι δεν είναι δυστυχία, αλλά μοναξιά». Δεν το έβαλε κάτω. «Πώς σε λένε;» τη ρώτησε ακόμη πεισμωμένος απ' την άρνησή της.

«Δεν έχω σταθερό όνομα», του απάντησε λυπημένη. «Συνήθως οι άντρες μού δανείζουν το όνομα της γυναίκας τους».

«Δεν έχω γυναίκα», της μίλησε επιθετικά, «κι έτσι αναγκαστικά θα πρέπει να μου χαρίσεις το δικό σου».

«Οι πουτάνες δεν κάνουν δώρα», αντιγύρισε, «εκτός κι αν είναι ερωτευμένες. Και όταν είναι ερωτευμένες, δεν παίρνουν λεφτά, και τότε δεν είναι πια πουτάνες».

Την έλεγαν Σελένη. Είχε γεννηθεί τόσο κοντά στο λιμάνι της Κορίνθου, που είχε μάθει να ξεχωρίζει τις κόρνες των καραβιών σε ηλικία που άλλα παιδιά μάθαιναν να περπατούν, έπαιζε τους ναυτικούς κόμπους στα δάχτυλα, ήξερε να στέλνει σήματα Μορς, και γνώριζε απ' έξω κι ανακατωτά όλες τις αρρώστιες που κουβαλούσαν απάνω τους οι ναυτικοί, χώρια τις θεραπείες.

Της πρότεινε να τη σπιτώσει κι εκείνη δέχτηκε, υπό τον απαράβατο όρο ότι κι εκείνος θα δεχόταν τα βιβλία της, τον παπαγάλο από τη Βραζιλία –δώρο ενός πρίγκιπα από μια μακρινή ήπειρο–, που κάθε πρωί έβριζε σε τέσσερις γλώσσες, τα δώρα των αγαπητικών της και αποκλειστικότητας τις Δευτέρες, τις Τετάρτες και τις Παρασκευές, από τις οχτώμισι μέχρι το ξημέρωμα.

Εκείνος συμβιβάστηκε, αφού δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Μια φορά που τόλμησε να τη ρωτήσει τι στην ευχή θα έκανε όσο αυτή δούλευε, εκείνη απάντησε στωικά: «Σου επιτρέπω να κοιτάς, αλλά δε θα σ' το συνιστούσα, γιατί θα σου κόστιζε παραπάνω και θα αισθανόμουν άσχημα να σε κλέβω για πράγματα που ούτως ή άλλως σου κοστίζουν».

Αυτός, μην ξέροντας πώς να τη ρίξει στο κρεβάτι, άρχισε ν' ασχολείται με το σπίτι με τέτοιο ζήλο, λες κι επρό-

κειτο να ζήσει εκεί για πάντα. Άλλαξε τις πόρτες και τα παράθυρα, έβαψε φούξια τους τοίχους για να κάνουν αντίθεση με το μαύρο των μαλλιών της, φύτεψε βασιλικούς στους τενεκέδες, μέχρι που έφτιαξε και ένα αυτοσχέδιο σιντριβάνι με πιράνχας που είχε κουβαλήσει από τον Αμαζόνιο για κάποια μελλοντική ερωμένη.

Το πρώτο βράδυ εκείνη του το αρνήθηκε, γιατί ήταν πτώμα. Το σεβάστηκε, αλλά του στάθηκε αδύνατον να κλείσει μάτι απ' τη φοβερή μυρωδιά της καμένης βανίλιας που ανάδιδε το πιο ιδιαίτερο σημείο της, που έμπαινε απ' τα ρουθούνια του κι έφτανε σε κάθε ξετρελαμένο κύτταρό του, από την κορυφή μέχρι τα νύχια, κάνοντάς τον να υποφέρει τόσο πολύ, ώστε να κοιμηθεί και να ξυπνήσει μέσα στην ίδια λίμνη από ιδρώτα που είχε μυρωδιά νικοτίνης και καραβίσιας μούχλας.

Τον λυπήθηκε. Τον έπλυνε σαν μωρό, τον έκανε μπάνιο με εγγλέζικο σαπούνι, του έδωσε να πιει γάλα και τον ξανάβαλε για ύπνο, χώνοντάς τον κάτω απ' την κουνοπιέρα της από πολύχρωμα κουρέλια. Όταν ξύπνησε, έπειτα από ένα λήθαργο δύο ημερών που έμοιαζε περισσότερο με όνειρο παρά με πραγματικό ύπνο, ο Οδυσσέας άκουσε την κόρνα του καραβιού του και πετάχτηκε έντρομος απ' τα σεντόνια. «Διάβολε», φώναξε αγανακτισμένος, «αυτό το καράβι φεύγει χωρίς εμένα».

Την εγκατέλειψε χωρίς να προλάβει να την αποχαιρετήσει, χωρίς να έχει δοκιμάσει ούτε τη γλύκα των χειλιών

της, χωρίς να έχει ρουφήξει τη βανίλια του κορμιού της, σχεδόν άφραγκος, ακόμη πιο νηστικός, αλλά περισσότερο ερωτευμένος και περισσότερο απελπισμένος από ποτέ. Την ώρα που έφευγε, σημάδεψε το μονοπάτι με χοντρά βότσαλα, από φόβο μήπως την επόμενη φορά που θα έπιανε λιμάνι ήταν νύχτα, για να μη χαθεί στο δρόμο.

Το πλήρωμα έκανε ότι δεν κατάλαβε τίποτα. Το πετρέλαιο ήταν στις δεξαμενές του, τα καταστρώματα σαπουνισμένα, τα τασάκια αδειασμένα, οι ναυτικοί ξεπατωμένοι, οι πουτάνες άφαντες, όλα έβαιναν καλώς, όλα, εκτός απ' τον ίδιο τον Οδυσσέα. Την είδε με τα κιάλια να ταΐζει τα πιράνχας με τις φλούδες απ' τις πατάτες και τα υπολείμματα απ' την κοτόσουπα. Φορούσε ένα τριανταφυλλί μεταξωτό, τόσο μακρύ που σχεδόν το πατούσε, και του κούνησε το χέρι, παρόλο που δεν μπορούσε να τον δει, με τη βεβαιότητα ότι αυτός θα την παραμόνευε, έστω κι από απόσταση, και, για να τον κάνει να τη θυμάται μέχρι την επόμενη φορά, έκανε κάτι που τον άφησε άφωνο. Εκείνος πρώτα είδε τους αστραγάλους της, από ελληνικό αλάβαστρο, ακολούθησε ευθεία πορεία στις γάμπες της μέχρι που σκόνταψε στα γόνατά της, κι όσο το νυχτικό ανέβαινε μαζί της ανέβαινε κι αυτός, προσπερνώντας σκοπέλους και υφάλους, μέχρι που σκαρφάλωσε στους παιδικούς μηρούς της και κόντεψε να πνιγεί με το ίδιο του το σάλιο, και αυτή συνέχισε να τον εκδικείται ανεβάζοντας πιο ψηλά το ρούχο, μέχρι που του έδειξε την πηγή της δροσιάς της, απαλλαγμένη από χνούδι, που μόλις και μετά βίας τη συγκράτησε στο μυαλό του, και τότε ο καπε-

τάνιος ένιωσε ν' αρρωσταίνει, τους πόρους του δέρματός του ν' ανοίγουν, την καρδιά του να ξεκουρδίζεται, την ανάσα του να κόβεται στα δυο, τα μάτια του να υγραίνονται και το κορμί του να παραλύει, κομμάτι κομμάτι.

Τις επόμενες μέρες, κουκουλωμένος στις κουβέρτες του, έβαλε στόχο να τη σκέφτεται λιγότερο. Το μόνο που κατάφερε ήταν να τη σκέφτεται περισσότερο. Νευρίασε με τον εαυτό του. Παρόλο που είχε γνωρίσει ένα σωρό γυναίκες, παρόλο που ήταν δηλωμένος αμαρτωλός, πάντα τις αντιμετώπιζε με διάθεση μισογύνη. Σχεδόν μάλωσε με τον εαυτό του. «Τι βλάκας είμαι», σκέφτηκε φωναχτά, «εγώ είμαι ένας άντρας που ποτέ δε χρειάστηκε τίποτα και κανέναν. Αν άλλαξε αυτό, μάλλον δεν είμαι πια άντρας».

Κάποιος άκουσε τις σκέψεις του και πρόσθεσε: «Ακόμη κι οι μεγαλύτεροι μάγκες έχουν ανάγκες», και κάποιος άλλος: «Η γυναίκα είναι δώρο. Κανείς δε γυρνάει πίσω ένα τέτοιο δώρο, εκτός κι αν είναι μαλάκας».

«Ποιος κερατάς με είπε μαλάκα;» ούρλιαξε έξαλλος ο Οδυσσέας. «Γιατί μπορεί να είμαι». Για να διατηρήσει την εξουσία του, μοίρασε τιμωρίες στους πάντες.

«Καπετάνιε», του μίλησε μαλακά ο Διονύσης, ο μηχανικός, ένα βράδυ την ώρα του δείπνου, «θα πρέπει ν' άξιζε, ειδάλλως δε θα φερόσουν τόσο σκληρά».

«Ένας καπετάνιος πρέπει να είναι σκληρός», του απάντησε ο Οδυσσέας όλο ψεύτικη κακία, «και να είσαι σίγουρος πως δεν υπάρχουν γυναίκες που αξίζουν, αλλά γυναίκες που δεν αξίζουν».

«Ένα βαπόρι έχει ψυχή», απάντησε χωρίς φόβο ο μηχανικός, «την ψυχή των ανδρών του».

«Γι' αυτό δε θα γίνεις ποτέ καπετάνιος», είπε ο Οδυσσεάς. «Έχεις συναίσθημα, και η θάλασσα δεν αστειεύεται».

«Δε χρειάζεται να είσαι σκληρός. Καράβι διοικείς, όχι γαλέρα».

Τις επόμενες μέρες το ερωτικό θερμόμετρο στην ψυχή του αγέλαστου καπετάνιου ανέβηκε επικίνδυνα. Βρισκόταν σε έξαψη ακόμη κι όταν κοιμόταν. Ξυπνούσε με νεύρα, μειωμένες αντοχές, παραδομένες αντιστάσεις και δυστυχισμένος όπως ένας μελλοθάνατος στην ηλεκτρική καρέκλα. Το καράβι διέσχισε το Αιγαίο σε μια μέρα, τα Στενά του Βοσπόρου σε δυο, τη Μαύρη Θάλασσα σε τρεις, και του πήρε άλλο τόσο να γυρίσει στην Κόρινθο, βρίσκοντας σχεδόν στα τυφλά το δρόμο, παραδομένο στην ομίχλη, σε καταιγίδες που δεν είχαν κλίμακες, σε καιρικά φαινόμενα χωρίς όνομα, ποτισμένο με βροχή και στεγνωμένο απ' τον ξερό αέρα του Αιγαίου, μέχρι που επέστρεψε στο πιο περίφημο απ' όλα τα αρχαία λιμάνια, τόσο ασήμαντο πια που δεν είχε να δώσει τίποτα σε κανέναν.

Του φάνηκαν αιώνες μέχρι να δέσει, και μέσα στο σκοτάδι της πανσελήνου μπόρεσε να βρει το δρόμο χάρη στις θαλάσσιες πέτρες που είχε βάψει χρυσές για να φέγγουν στο σκοτάδι των αστεριών. Ο παπαγάλος τον χαιρέτησε με βρισιές στα πορτογαλικά, τα ισπανικά και τα τουρκικά, κρατώντας τα ελληνικά για το τέλος, όταν του πέτα-

ξε μια πετσέτα στο κλουβί, γιατί ένιωθε ότι αυτό το σατανικό πουλί, που δεν μπορούσε να συγκρατήσει το στόμα του, ήταν ικανό να του κόψει τη φόρα, και είχε προαποφασίσει ότι κανένας και τίποτα δεν επρόκειτο αυτή τη φορά να του στερήσει τη γυναίκα η οποία είχε πάρει προκαταβολή για υπηρεσίες που δεν είχε φροντίσει να εκτελέσει.

Η Σελένη τον περίμενε κουρασμένη και ιδρωμένη κάτω απ' την κουρελιασμένη κουνουπιέρα της. Τον έσπρωξε μαλακά με κινήσεις που της είχαν χαρίσει η εμπειρία και η επαφή με ανθρώπους που βιάζονταν για όλα, λες και επρόκειτο να αγαπήσουν για τελευταία φορά. «Είμαι κουρασμένη», του είπε ξεδιάντροπα, «και κοίτα να γίνεις άορατος για να μη μας δει η μάνα μου».

Ήταν μια γριά που θα έπρεπε να είχε υπάρξει σπουδαία στα νιάτα της. Το πρόσωπό της δεν είχε ρυτίδες αλλά σακουλάκια λίπους, ανάδιδε μια μπασταρδεμένη μυρωδιά από λιβάνι, ούρα και τροφή για γάτες, και δεν έδινε σημασία σε κανέναν και τίποτα, αφού το μυαλό της ήταν ένα ξεκουρδισμένο μουσικό κουτί που ακολουθούσε τον δικό του ρυθμό, συντονισμένο με ποιος ξέρει ποιο παράλληλο σύμπαν, αρχέγονη μέσα στην ανυπαρξία της ύπαρξής της, που πέρασε με ύφος ιέρειας από μπροστά του, και τον πρόσεξε αρκετά ώστε να τον προσπεράσει για να μη συγκρουστεί μαζί του, προτού χωθεί σε ένα λουλουδιαστό καναπέ στο σαλόνι, όπου κοιμόταν, έτρωγε, κατουρούσε, έφτυνε, έβριζε και τσακωνόταν με εκείνους που δεν είχε καταφέρει να συνομιλήσει ποτέ, τα χρόνια

που ακόμη διέθετε συνείδηση, διάθεση και κάθε καλή πρόθεση να την ερωτευτούν.

«Κάνε στην άκρη», του είπε πικαρισμένη, «γιατί η βαπορίσια στολή σου βρομάει αλάτι».

«Συγγνώμη», μίλησε ταπεινά ο Οδυσσέας, «υπόσχομαι, στο λόγο της θαλασσινής μου τιμής, από δω και πέρα να την πλένω με νερό αραιωμένο με κολόνια».

Εκείνη συνέχισε να μιλάει μόνη της. «Πάντα μύριζες έτσι», έκανε νοσταλγικά κοιτάζοντας με ενδιαφέρον το κενό, «από εκείνη την εποχή που σε πρωτοείδα να τραγουδάς σ' εκείνο το γάμο, την ημέρα του Αγίου Νικολάου».

Ο Οδυσσέας χαμογέλασε, με την ασύγκριτη βεβαιότητα πως, ό,τι και αν της έλεγε, τα λόγια του θα ήταν νύχια που θα της έξυναν τις πληγές ενός απολεσθέντος παρελθόντος. Έτσι, αποφάσισε να την αφήσει στην ησυχία της.

Η Σελένη την τάισε κουταλιά κουταλιά κολοκυθόσουπα, κρεμώντας της στο λαιμό μια σκοροφαγωμένη σαλιάρα κίτρινη σαν λεμόνι, που ο Οδυσσέας στοιχημάτισε μέσα του ότι θα πρέπει να είχε τουλάχιστον την ηλικία της, της χτένισε τα ανύπαρκτα μαλλιά, της έτριψε τα χέρια με μπαμπάκι βουτηγμένο σε χαμομήλι και την τύλιξε σαν σουβλάκι με ένα πάπλωμα. «Κοιμήσου», της είπε, «και μην προσπαθήσεις να το σκάσεις τη νύχτα, γιατί ο άντρας σου έχει πεθάνει εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, και θα βρεις την πόρτα κλειδωμένη».

«Θα βγω απ' το παράθυρο», απάντησε πονηρά η γριά. «Πάντα υπάρχουν απίθανοι τρόποι να το σκάσει κανείς,

ειδικά όταν βάζουν μπροστά του απίθανα εμπόδια».

Η Σελένη κλειδαμπάρωσε, κρατώντας το λόγο της, και κρέμασε το κλειδί απ' τον αλουμινένιο γάντζο της κουβουπιέρας. «Αποκλείεται να το φτάσει», είπε αφήνοντας έναν αναστεναγμό ανακούφισης.

Ήταν επιτέλους στη διάθεση των ορέξεών του. Ο Οδυσσέας ζήτησε κρασί Νεμέας. Ήταν κόκκινο σαν αίμα πουλιού και γλυκό σαν ζάχαρη άχνη. Του έβαλε ένα ποτήρι, και κράτησε το μπουκάλι για τον εαυτό της. Το ρούφηξε λαίμαργα, κι εκείνος, όσο την κοιτούσε αποσβολωμένος να βυζαίνει τελετουργικά το μπουκάλι, ένιωσε να βουλιάζει στην ίδια φριχτή απελπισία όπως την πρώτη φορά που την είχε δει, με τα περιστέρια στα χέρια, και για μια στιγμή έκανε το τραγικό λάθος να πέσει στην παγίδα της ζήλιας, σε ένα σκοτεινό πηγάδι χωρίς πάτο όπου ποτέ δε βγαίνεις, αλλά βασανίζεσαι στην ιδέα ότι ίσως κάποτε να καταφέρεις να βγεις, όσην ώρα το μυαλό του πάλευε για να ηττηθεί από τον άγνωστο αριθμό των ανδρών που είχαν μπερδέψει τα χέρια τους στα δαχτυλίδια των μαλλιών της, που είχαν ματώσει το κόκκινο των χειλιών της, που είχαν φιλήσει τη λάμψη των ματιών της, που είχαν πολεμήσει τη σάρκα της, που είχαν αγοράσει όσο όσο τη θερμότητα της φωνής της, και με μια φωνή απελπισίας άφησε να φύγει απ' τα σκουριασμένα πνευμόνια του ένα παραπονεμένο κλάμα παιδιού.

«Πουτάνα», της είπε αρπάζοντάς την απ' το χέρι όσο την έσερνε στο κρεβάτι, τη στιγμή που το μπουκάλι γινόταν ένα μάτσο λαμπερά θρύψαλα στο μαρμάρινο πά-

τωμα, «για να δούμε αν αξίζεις τίποτα ή αν πέταξα τζάμπα τόσα λεφτά».

Η Σελένη αντιστάθηκε. Δεν ήταν ο τύπος της γυναίκας που έφερνε αντιρρήσεις αλλά είχε ένα κακό προαίσθημα γι' αυτό το ανυπεράσπιστο ζευγάρι, και σκεφτόταν σαν να είχε σχεδόν όλες τις αισθήσεις της μειωμένες από την επίδραση του αλκοόλ και την έμφυτη ανάγκη μιας γυναίκας για υποταγή. «Μπάσταρδε», του πέταξε φτύνοντάς τον, προσπαθώντας μάταια να τον δαγκώσει, «μόνο ένας ανίκανος παίρνει μια γυναίκα, που έτσι κι αλλιώς του ανήκει, μ' αυτό τον παράδοξο τρόπο».

Εκείνος δεν άκουσε τίποτε απ' όλα όσα του είπε. Δεν άκουσε ούτε τη γιαγιά που ξύπνησε μέσα στον ύπνο της και τον συνέχισε στο ίδιο μοτίβο, βαδίζοντας πάνω κάτω στην κρεβατοκάμαρα, τόσο διάφανη, που φαινόταν σαν να αιωρείται μέσα στην αύρα της από μοβ και κίτρινο. «Η γυναίκα πρέπει να φοβάται τον άντρα», σχολίασε περνώντας το ήρεμο βλέμμα της πάνω από τον γυμνό Οδυσσέα. «Αλλιώς δεν τον έχει απολύτως καμία ανάγκη».

Ήταν τόσο πολύ κυριευμένος από την εξαιρετική μαγία της εξαγριωμένης τεστοστερόνης, που δεν έδωσε σημασία στις βρισιές του παπαγάλου, καθώς έμεινε ξεσκέπαστος από μια ριπή αέρα που πέταξε μακριά το σεντόνι σαν να ήταν ξερό φύλλο δέντρου. Την κατέκτησε με τόση δύναμη ώστε η Σελένη έχασε τελείως τη φωνή της· έμεινε κλειδωμένη σε ένα μυστικό κελί μέσα στις φυλάκες του δυστυχημένου μυαλού της, κλαίγοντας εκείνη χωρίς δάκρυα, φωνάζοντας χωρίς φωνή, πνιγμένη σε ένα

κύμα που την πέταξε μακριά για να την τσακίσει στα βράχια, ώσπου ο χρόνος επιμηκύνθηκε στο διηνεκές κι ευχαρίστησε τον Θεό που δεν ένιωθε πια πόνο, γιατί είχε πάει πια σε έναν ερημικό τόπο όπου δεν υπήρχαν αισθήσεις κι αισθήματα, όπου ο ήλιος δεν έδυε ποτέ, όπου η νύχτα ήταν άγνωστη λέξη, και δε γύρισε από κει ούτε όταν αυτός τελείωσε, πνιγμένος στο ίδιο παντοδύναμο κύμα και τσακισμένος στα ίδια κοφτερά βράχια. Δε γύρισε ούτε όταν εκείνος έκλαψε από ντροπή, από πόθο, από ζήλια, από απόγνωση, από ευτυχία, από δυστυχία, και δε γύρισε παρά πολλές ώρες αργότερα, νικημένη απ' την ένταση της πάλης μέσα της, παραδομένη σ' έναν ύπνο όπου τα όνειρα ήταν πολυτέλεια των κατατρεγμένων, όταν το ξημέρωμα είχε έρθει για τα καλά, κι αυτός είχε φύγει.

Ο πρώτος που κατάλαβε ότι ήταν θλιμμένη μέσα της ήταν ο παπαγάλος. «Σελένη», της είπε γεμάτος σατανικό χιούμορ, «ντύσου, στολίσου κι έβγα για δουλειά». Εκείνη προσπάθησε να ψελλίσει κάτι αλλά δεν τα κατάφερε. Έφερε τον πρώτο πελάτη και τον αγάπησε σιωπηλά χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μια κουβέντα, εκτός από ένα ποτάμι δάκρυα που εκείνος απέδωσε στην υγρασία του ιδρώτα της, γιατί η Σελένη είχε φροντίσει να τραβήξει τις κουρτίνες και να κλείσει το φως. Κατάλαβε ότι η φωνή ήταν για τα καλά εγκλωβισμένη μέσα της, όταν τη ρώτησε πόσα της όφειλε κι αναγκάστηκε να του γράψει σε μια χαρτοπετσέτα το ποσό, βουτώντας το δάχτυλό της σε ένα δοχείο με σινική μελάνη. Προσπάθησε να μη σκέφτεται

τον καπετάνιο που της είχε κλέψει τη φωνή με τη συντριπτική ορμή του.

Εκείνος, πολλά μίλια μακριά, κλείστηκε στην καμπίνα του εαυτού του, κι άρχισε να βγαίνει μόνο στα λιμάνια, όπου πλήρωνε χρυσάφι για λίγα λεπτά ανώνυμης αγάπης. Απέκτησε αγαπητικές στη Μύρινα, στην Κωνσταντινούπολη, στη Σμύρνη, κι όλες του έδιναν τις χάρες τους, που τις δεχόταν, αδιάφορος στο βάθος της παγωμένης καρδιάς του για τα ασύμφορα θέλητρά τους, αγαπώντας τες βιαστικά σαν κυνηγημένος, επιθετικά σαν κατακτητής, στα όρθια, στο πάτωμα, στις σκάλες, όπου μπορούσε, όπως μπορούσε, με όποια μπορούσε. Έτσι έμαθε να πνίγει τα δάκρυστά του στη σιωπή του μυαλού του, τη σκέψη της στον πάτο του ωκεανού, σε ένα χαλί από κοχύλια και λουλούδια της θάλασσας, και την τρομερή μурωδιά της από βανίλια και την εικόνα της γύμνιας της στα σκουπίδια του μυαλού του, περισσότερο δυστυχισμένος, περισσότερο απελπισμένος και περισσότερο συμβιβασμένος από ποτέ.

Τη βρήκε καθισμένη στη βεράντα ένα απόγευμα Σαββάτου, όταν εκείνη είχε πια πάψει να τον περιμένει. Η Σελήνη, που έραβε τη σκισμένη κουνουπιέρα, διάτρητη στις λαίμαργες επιθέσεις των κουνουπιών, τρόμαξε όσο ποτέ, αλλά το μόνο που άφησε να βγει απ' τα χείλη της ήταν ένας κουρασμένος αναστεναγμός. Τον απέφυγε την ώρα του δείπνου, αλλά δεν μπόρεσε να τον αποφύγει την ώρα του ύπνου, και τόλμησε να είναι ο εαυτός της, αποφασισμένη για το χειρότερο. Φόρεσε ένα μαύρο κομπινεζόν,

χτένισε τα ατίθασα μαλλιά της, εξέτασε τις ρυτίδες του αψεγάδιαστου προσώπου της, κι έπειτα αναστέναξε μπροστά στην εικόνα της γυναίκας στον καθρέφτη, μιας άγνωστης και τρυφερής ύπαρξης που θα μπορούσε να ήταν αυτή, και που ίσως να ήταν, κάποτε. Ξάπλωσε δίπλα του λες και δεν υπήρχε αυτός, ολόγυμνος κάτω απ' τα σκεπάσματα, ετοιμοπόλεμος όσο ποτέ, δειλός όσο ποτέ, ωστόσο εκείνος δεν τόλμησε να την αγγίξει.

Η Σελένη περίμενε υπομονετικά σιωπηλή να τον πάρει ο ύπνος, και τότε αναπόλησε τους άντρες που είχε κατακτήσει, εκείνους που δεν κατέκτησε ποτέ, όλους όσοι ήθελαν να την αποκαταστήσουν, αυτούς που δεν μπορούσαν να την αντικαταστήσουν, τους τρελούς και τους ανάπηρους, αυτούς που δεν έβγαζαν τη στολή τους ούτε την ώρα που κατουρούσαν, και ένιωθε ναυτία, επειδή πρώτη φορά στη ζωή της είχε νοικιάσει τόσο φτηνά την αποκλειστικότητά της από τις οχτώμισι μέχρι το ξημέρωμα, τρεις φορές την εβδομάδα, αυτή, που γλεντούσε την ανεξαρτησία των άλλων, και που είχε μεγαλώσει, είχε ζήσει, είχε αγαπήσει και είχε αγαπηθεί χωρίς οδηγίες και εγχειρίδια.

Το ξημέρωμα τους ξύπνησε μια μυρωδιά καμένου. Πετάχτηκαν έντρομοι απ' το κρεβάτι, σκοντάφτοντας στα πλοκάμια της κουνουπιέρας, σχεδόν γκρεμίζοντάς την, κι αντίκρισαν τη γιαγιά περικυκλωμένη από ένα φωτεινό στεφάνι φωτιάς, κλειδωμένη σε ένα σύννεφο καπνού και σκόνης, που ίσα που πρόλαβαν να σβήσουν με μια λεκάνη νερό. Η γιαγιά τούς ευχαρίστησε με όλη της την

καρδιά. «Κάποιος πρέπει να πληρώνει τα λάθη των άλλων», τους είπε, «κι αυτό γιατί κανείς δε σταματάει να κάνει λάθη, και οι τιμές τους εξακολουθούν να είναι στα ύψη».

Του επέτρεψε να μπουν στην μπανιέρα μαζί, βασανίζοντάς τον όσο μπορούσε, βγάζοντας μια μια τις βαμβakerές φλούδες των ρούχων της, μέχρι που στάθηκε μπροστά του χωρίς τύψεις, δίχως ενοχές, έχοντας φροντίσει να αποφορτίσει τις μπαταρίες του μυαλού της απ' τον αρνητισμό των επίπονων αναμνήσεων. Ο καπετάνιος ένιωσε το σώμα του να ζητάει τη λύτρωση των χαδιών της, αλλά μαζεύτηκε όταν εκείνη του έριξε ένα υποτιμητικό βλέμμα γεμάτο δηλητήριο, που τον τσίμπησε με μεγάλη ακρίβεια από τόση απόσταση.

Τις επόμενες μέρες εξακολουθούσαν να ζουν μαζί σαν χωρισμένοι, σαν να είχαν διαφορετικές ζωές που στεγάζονταν τη νύχτα κάτω απ' το ίδιο κεραμίδι. Φοβόταν να της μιλήσει, για να μην τον αποπάρει, και δεν κατάλαβε ότι η γυναίκα, τον έρωτα της οποίας είχε νοικιάσει με τη μέρα, δε μιλούσε, παρά ένα μεσημέρι, που η γιαγιά διαμαρτυρήθηκε για το αλάτι στο φαΐ. «Δεν τρώγεται», είπε στη Σελένη σκανδαλισμένη, «κι ένας τυφλός θα έβλεπε πως δεν είναι φαΐ μ' αλάτι, αλλά αλάτι με φαΐ».

Η Σελένη δεν απάντησε, και τότε ο Οδυσσέας συνειδητοποίησε ότι δεν είχε ακούσει τη φωνή της όλη μέρα. Πήγε με το μυαλό του στην προηγούμενη, όπου δε βρήκε τίποτα, και στην προηγούμενη πριν απ' αυτήν, όπου σκόνταψε στην ίδια απόλυτη ησυχία, και, ταξιδεύοντας

στο παρελθόν, κατάλαβε ότι εκείνη είχε αποφασίσει να τον αφήσει έξω από την πραγματικότητα της καθημερινότητάς της. Αποφάσισε να της ζητήσει το λόγο. Το μετάνιωσε σχεδόν αμέσως, γιατί του φάνηκε εξυπνότερο να προσπαθήσει να βρει μόνος του την άκρη στο μπερδεμένο κουβάρι της σιωπής της. Άρχισε να την παραμονεύει, στην αρχή κρυφά και αργότερα στα φανερά, μέχρι που η καρδιά του, μπουχτισμένη από ενοχές, του υπέδειξε επιτέλους την αιτία της δανεικής συμφοράς.

Δε θέλησε να το παραδεχτεί ούτε στον εαυτό του. Σιγά σιγά, ενώνοντας ένα ένα τα σκόρπια κομμάτια της συμπεριφοράς της, είδε ξεκάθαρα την εικόνα της μίας και μοναδικής βραδιάς που την είχε κατακτήσει με τον χειρότερο τρόπο, αλλά ο τερατώδης καπετανίσιος εγωισμός του, αποκλειστικός δυνάστης στο καράβι του έρωτά του, σχεδόν του απαγόρευσε οποιαδήποτε παραδοχή οποιασδήποτε απρέπειας. Προσωρινά ανακουφίστηκε, κρυμμένος χωρίς να τον αναζητεί κανείς, στο ένδοξο βασίλειο του υπέρμετρου εγωισμού του. Τον τελευταίο καιρό, οι αναμνήσεις των ξέφρενων λιμανίσιων επαφών, η τάση του για ερωτικές υπερβολές, η εμμονή του με την ερωτική εξουσία, οι τυχαίες εξάψεις, πυροδοτημένες απ' την παρामीκη ερωτική σκέψη, τον είχαν κάνει διερευνητικό ως προς τη γυναικεία φύση, αλλά διστακτικό με τις γυναίκες. Του πήρε μια στιγμή ν' αποφασίσει ότι θέλει να την παντρευτεί, αφού όμως πρώτα κατάφερνε, αν μπορούσε, να διώξει με κάποιο κομψό τρόπο το μίσος απ' την ταλαιπωρημένη καρδιά της. Κάτι ύποπτοι πόνοι στο στήθος, η

καμπύλη της κοιλιάς του που στρογγύλευε μέρα με τη μέρα, παρόλο που δεν έτρωγε σαν ταύρος όπως παλιά, μια υποψία άσπρες τρίχες στο σχεδόν λείο κεφάλι του, η σκληράδα των αόρατων ρυτίδων των ματιών του τον έκαναν για πρώτη φορά στη ζωή του να αναλογιστεί πώς θα ήταν αν πέθαινε ξαφνικά, χωρίς να έχει δημιουργήσει κάτι πέρα και έξω απ' τον εαυτό του.

Θυμήθηκε τη μάνα του, με την οποία τρώγονταν σαν τα σκυλιά, επειδή εκείνη προσπαθούσε να τον κάνει να μειώσει το ύψος του εγωισμού του, την ώρα που σκόνταφτε στην παγίδα της αλαζονείας που της έστηνε με ασύμφορη δεξιοτεχνία.

Για πρώτη φορά στα τόσα χρόνια που είχε συγχωρεθεί, εξουθενωμένη από την απόφασή του να εγκαταλείψει τη σιγουριά της στεριάς για την αβεβαιότητα της θάλασσας, κατάλαβε την απλότητα της αγάπης της, την ουσία του μητρικού της ενστίκτου, την πηγή της αγωνίας της, και έκλαψε, εξημερωμένος πια από τη νοσταλγία των καβγάδων τους και τη γλύκα της σεβάσμιας εικόνας της, ένοχος που δεν είχε προλάβει να της κλείσει τα μάτια, που δεν είχε ανάψει ούτε μια φορά το καντήλι στον τάφο της, που δεν είχε πληρώσει ούτε ένα κερί στη μνήμη της, και έψεξε τον εαυτό του για τη βλακεία που εμποδίζει κάποιους άντρες να είναι άντρες όπως οι άλλοι. Με τον καιρό, κατάφερε να συμφιλιώσει τον εαυτό του με την εικόνα της πεθαμένης. Εκείνη του ανταπέδωσε την καλοσύνη απ' το υπερπέραν, μπαινοβγαίνοντας στον ύπνο του όποτε της έκανε κέφι. Ήταν θαυμάσιο, γιατί επιτέλους έπρεπε να

μεσολαβήσει ένας θάνατος για να βρουν την αιώνια γαλήνη.

«Κακό πράμα ο έρωτας», του είπε ένα απόγευμα που τον είχε πάρει ο ύπνος στην κούνια του μπαλκονιού.

«Γιατί γκρινιάζεις;» τη ρώτησε προσπαθώντας να τη φανταστεί, όχι όπως την έβλεπε τώρα, ένα φάντασμα του ίδιου της του εαυτού, αλλά όπως τη θυμόταν τότε, αγέρωχη και περήφανη σαν άγαλμα σε πλατεία. «Λες και δεν έρχεται κάποτε ο καιρός που οι άντρες τρελαίνονται και ανοίγουν σπίτι».

«Είναι γιατί σε ξέρω», του απάντησε δίχως ίχνος αμφιβολίας. «Κοίτα να επιστρέψεις στη μοναξιά σου, γιατί δεν έχεις ωριμάσει ακόμη».

ΝΤΙΝΑ ΚΙΤΣΟΥ

Η μαγική θάλασσα

ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΔΟΙ ΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ένας μοναχικός και ασυμβίβαστος καπετάνιος, ο Οδυσσέας Χρυσός, θρύλος των μεσογειακών θαλασσών κι αμετανόητος εργένης, ερωτεύεται παράφορα μια νεαρή πόρνη, τη Σελένη. Για πρώτη φορά στη ζωή του χάνει τον έλεγχο, όταν έρχεται αντιμέτωπος με μια τρομερή καταιγίδα από συναισθήματα που τον πλημμυρίζουν κι απειλούν την ανεξαρτησία του. Όταν υποπτεύεται ότι εκείνη είναι έγκυος, δε διστάζει να την εγκαταλείψει, αδιαφορώντας για τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις του.

Η Σελένη, βυθισμένη σε μια θάλασσα από απώλειες, ξέρει ότι εκείνος περισσότερο απ' όλα φοβάται ν' αγαπήσει. Οπλισμένη με ιώβεια υπομονή, ζει με την ελπίδα βαθιά μέσα της ότι κάποια μέρα ο άντρας, που τόσο αγαπάει, θα βρει το δρόμο της επιστροφής για την ετοιμοθάνατη καρδιά της.

Ένα μυθιστόρημα-παραμύθι για τους έρωτες που δεν ορίζει ο άνθρωπος, αλλά το πεπρωμένο.

ISBN 978-960-496-623-3

9 789604 966233

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11097

ΤΑΤΟΙΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1

144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr